

K·MEO

DEU NO HA SALVAT LA REINA

Mor Isabel II

Des que la setmana passada vaig llegir a Karlitus la darrera carta de Gorbtxov, vaig tenir la seguretat de que la pròxima epístola seria la meva. Dit i fet, com pertoca a l'instint d'una reina.

Tothom diu que jo no volia ser reina. Mentida. Me'n moria de ganes però com que tenia el coll curt, la gent va confondre el meu gest en humilitat.

La corona em va començar a pesar quan es va demostrar que jo no servia per a res. Els meus avantpassats havien derrotat imperis, sotmès nacions, assassinat a pares, fills i dones en la més absoluta impunitat, però jo vaig començar

malament. El meu matrimoni, o la meva coronació, ja no ho recordo gaire bé, va ser el primer esdeveniment monàrquic televisat en directe per tot el món. Des d'aleshores vaig comprendre que el meu regnat seria una tortura i vaig dedicar-me a la ginebre, com la mama.

Ser reina d'Espanya, amb tots els respectes, no costa gaire però ser reina amb la BBC al darrera és una punyeta. Amb setanta anys de regnat no he pogut dir res, ni una paraula meva, ni una idea meva. La única manera de comunicar-me ha estat mitjançant els discursos escrits per secretaris covards i dubitatius. Els meus missatges, els de debò, els que transmetien el meu pensament, han estat tots insinuacions, picades d'ullet, dobles sentits. La meva paraula oculta es va transformar en la meva manera de vestir, d'entonar una paraula, d'aixecar els ulls o deixar-los clavats sobre el discurs escrit. Mai no he pogut dir un renec –amb les ganes que en

tenia– ni bufetejar als meus fills –amb el que s'ho mereixien– mai no he pogut ser jo.

Un advertiment als historiadors, quan estudiïn el meu regnat, pensin en qui vulguin menys en mi. Jo no hi era. Jo feia un paper.

Estimats súbdits, per si ho voleu saber, sóc militant del Partit Comunista.

Elisabet II. Reina de no sé quant llocs.

GARSA PROSTÀTICA

CISTELLA DE RACIONAMENT

Es faran lots per pobres a 30 euros

El que avança aquest país és impressionant. Fa quatre dies rebíem llet en pols americana i ara Carrefour ja ens dóna trenta unitats variades (un enciam, un tomàquet, una pastanaga, un ou) per pal·liar la gana. I diuen sense confirmar, que a l'entrada de les cases barates, hi haurà un Guàrdia Civil que proporcionarà una pallissa (reglamentària) a tots els veïns que vegi congelats per fer-los entrar en calor i estalviar carbó.

El que meravella de la notícia no és l'avenç imparable d'Espanya sinó la riquesa d'idees i recursos de l'administració regnant. Anys quaranta-cinquanta, Cartilles de racionament, Cupons Ahorro del Hogar, fires benèfiques, col·lectes per les missions... Memòria remota. Antiguitat. Ara, segle XXI tenim el Banc dels aliments, Càrites,

SOS migració, i una cistella amb trenta aliments bàsics al preu únic de trenta euros. Dóna gust viure en un país així.

En altres llocs treballen mesures estructurals. Rebaixar preus, augmentar llocs de treball, productivitat, serveis socials gratuïts... (com la RENFE que et deixa viatjar gairebé gratis fins desembre que es el temps que triges d'anar de Barcelona a Granollers). Tots aquests invents estrangers són propaganda, mesures a la llarga, projectes que mai no aconseguiran complir. Espanya en canvi, va directe a la nafra. Que el poble passa gana? Doncs que vagin a Caprabo i agafin una pastanaga de part nostre. I quan comenci el nou any? Aleshores que agafin una ceba. Alimentació variada.

Si la meva àvia aixequés el cap, es posaria la mantellina, aniria a missa, passaria per Caprabo a buscar la cistella de racionament i no s'adonaria que han passat setanta anys. Ni jo.